



Предъ скалата стърчеше грамаденъ вѣковенъ джбъ. Върхътъ му не се виждаше, толкова бѣше високъ.

Старецътъ спрѣ. Отвори сжщата оная стара книга и зачете въ нея. Чете и поглежда планината, поглежда скалата и джба, чете и поглежда.

Въ долината течеше бистра рѣкичка. Измѣри старецътъ отъ джба до рѣката и преброи 40 крачки. Върна се и седна подъ джба. Седна до него и Иванчо.

Отвори старецътъ пакъ книгата, па изправи глава, погледна Иванчо, усмихна се и рече:

— Тука е . . . Утре, при изгрѣвъ-слънце, тази скала ще се отвори. Оттамъ ще изпълзи една голѣма змия съ 40 глави. Тя ще се спусне право къмъ рѣката. Змията е много жадна. Скалата се отваря само еднѣжъ въ годината и еднѣжъ въ годината змията пие вода. Тя ще потопи изведнѣжъ и четиридесеттѣ си глави въ рѣката. . . Следъ една минута ще изправи една отъ главитѣ си право нагоре и ще я държи исправена само една минута. Главитѣ на змията сж голѣми колкото кокоши яйца. Ти ще стоишъ тука подъ дървото и ще стреляшъ оттукъ въ исправената глава. Следъ една минута змията ще изправи и друга глава и ще държи и нея исправена само една минута. И нея трѣбва да улучишъ. И на всѣка минута змията ще изправя по една глава, а за 40 минути ще изправи и четиридесеттѣ си глави. Ти трѣбва да мѣришъ добре и да улучишъ и четиридесеттѣ глави, защото, ако остане здрава макаръ само една глава, змията е пакъ жива и ти и азъ сме загинали. . . Спасение нѣма.

— Улучишъ ли всичкитѣ четиридесетъ глави, — продължи старецътъ, — скалата ще се отвори отново и ще стои отворена само една минута. Ти оттукъ си вече близо, пъкъ си младъ и здравъ, ще затичашъ, ще влѣзешъ въ отворената скала. Тамъ ще видишъ една каменна стълба съ дванадесетъ стѣпала. Ще бързашъ да се изкачишъ по единадесетъ отъ тѣхъ и щомъ стѣпишъ на дванадесетото ще видишъ вдѣсно на стената закаченъ желѣзенъ пръстенъ. Ще го грабнешъ и ще бѣгашъ назадъ . . . Ако се забавишъ повече отъ една минута, скалата ще се затвори и ти ще останешъ подъ земята живъ закопанъ. . .